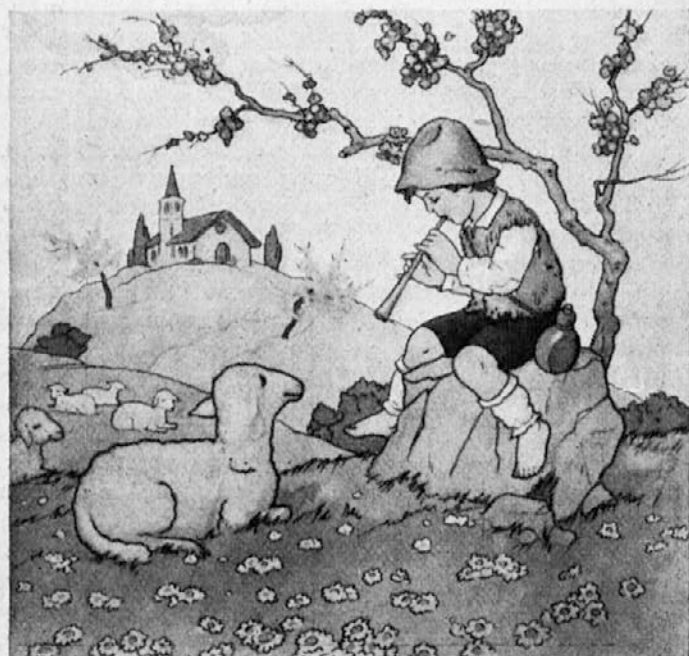

LETO I.

MAREC 1936

Štev. 7

Pastirček je zapiskal, Odprt zaklad je vseh dobrot:
v pomladni svet zavriskal: iz groba vstal je naš Gospod!

Velikonočno jagnje.

*Nedolžno Jagnje prihaja,
iz grobne žalosti vstaja.
Vriskajmo vsi:
Jezus živi!*

*Vrtovi so zacveteli
in ptički zagostoleli:
Kristus, naš Knez,
vstal je zares!*

*Vso kri je moral preliti,
trpljenja kelih izpiti.
Vstal je Gospod,
Kralj vseh dobrot.*

*Le urno k njemu hitimo.
Pobožno ga počastimo:
Kralj iz višav,
bodi nam zdrav.*

Gospod je vstal.

Da, da, vstal je naš Jezus! Prišel je čudovito lep iz groba in je odšel... Kam neki? Še vprašate? Odšel je najprej k svoji Materi v njeno tiho samotno kamrico. Marija je bila na veliki petek najbolj potrta, zato naj se zdaj prva razveseli. Kako nepopisno veliko je moralo biti Marijino veselje, ko je zagledala svojega Sina v nebeški lepoti. Na čelu, kjer ga je ranilo trnje, se blesti vsaka rana kot biser. In obe rani na rokah — kako nedopovedljivo lepo žarita! Marija ni bila nič več žalostna. Vse je bilo zopet dobro.

Nato je šel Gospod k neki drugi Mariji, ki ga je tudi zelo ljubila, prikazal se je Petru in dvema učencema na poti v Emavs, pobožnim ženam, zvečer pa apostolom. Vsi ti so se ga zelo razveselili in so ga še bolj ljubili.

Prijateljčki moji, vem da se tudi vi veselite, da Jezus zopet živi. In sredi med nami prebiva v zlati kamrici na oltarju, v tabernaklju. Tu ne leži mrtev, ne, tu stanuje živ. Vse vidi, kar ti počneš, sliši, kar moliš, za kar prosiš.

In kadar ti hočeš, pa pride celo v kamrico tvojega srca kot velikonočno Jagnje pri svetem obhajilu. Ti se veseliš, kadar pride Jezus k tebi. Ali te je pa tudi Jezus vesel? Da, vesel te je, če je tvoje srce lepo in nedolžno. Zato pa poskrbi, da boš letošnje veliko noč preživel brez greha. Pri sveti spovedi si skrbno operi svojo dušo v Jagnjetovi krvi — potem bosta oba vesela: Jezus in ti.

Mož božji — oče meništva.

Ako pogledate v koledar, boste našli na dan 21. marca ime sv. opata Benedikta. »Blagoslovljen« pomeni njegovo ime, blagoslovljeno je tudi njegovo delo. Sv. Benedikt je oče zapadnega meništva.

V Italiji, blizu Rima, so živeli v 5. stoletju njegovi starši, ki so bili zelo premožni. Zato ni mali Benedikt nikoli ničesar pogrešal. Pa več kot vse bogastvo mu je bil Bog, ki ga je zelo ljubil. Ko je bil 14 let star, je zbežal z doma v hribe, kjer je v skalnati votlini silno strogo živel. Neki puščavnik mu je nosil vsak dan nekoliko hrane. Toda pastirji so ga našli v skriti votlini in so o tem doma pravili. Zato je pred ljudmi, ki so ga zaradi njegove stroge spokornosti in izredne svetosti hoteli videti, moral bežati drugam. Šel je na neko goro v bližini mesta Kasinum. Tam je postavil l. 529. malo celico, ki se je kmalu razširila v slavno, še danes obstoječi montekasinski samostan. Njegovo sveto življenje je namreč privabilo mnogo dobrih mladeničev, ki so ga hoteli v življenju posnemati. Celo plemiči so dajali svoje sinove Benediktu v vzgojo.

Zanimiva je dogodba o dveh plemiških sinovih, Placidu in Mavru, ki sta oba postala svetnika. — Nekoč je šel mali Placid k jezeru po vodo. Na gladki poti mu spodrsne in pade v vodo. Ker ni znal plavati, bi gotovo utonil. Pa je prišla čudežna pomoč. Ko je

Sv. Benedikt s sv. Placidom (na levi) in sv. Mavrom (na desni).

namreč sv. Benedikt opazil, kaj se je mlademu Placidu pripetilo, zapove takoj njegovemu tovarišu Mavru, naj mu priskoči na pomoč. Bil je že skrajni čas, kajti nenasitni valovi so ubogega Placida že začeli požirati. Maver je stekel po vodi, ki se pa ni udirala, marveč je bila trdna kot cesta. Naglo je zgrabil svojega potapljavajočega se tovariša kar za lase in ga potegnil na suho.

Še bolj zanimiv pa je tale slučaj: V tistem času, ko je živel sv. Benedikt, je strahoval ljudi neki strašen ropar, Zalla po imenu. Pred njim so imeli posebno kmetje velikanski strah, saj niso bili varni niti življenja. Ta ropar je nekoč napadel premožnega kmeta in zahteval od njega denar. Kmet se je izgovarjal, češ da je vse svoje imetje dal svetemu možu Benediktu. Ropar je ubogega kmeta zvezal in ga tiral pred Benedikta. Ko prideta v bližino samostana, je sv. Benedikt pravkar sedel pred samostanom in čital iz neke knjige. Ko je roparju kmet povedal, da je to tisti slavni Benedikt, se je ta zadrl nad svetnikom: »Vstani in mi takoj izroči, kar ima ta kmet pri tebi shranjenega!« Sveti starček se tega neprijaznega pozdrava prav nič ne ustraši, ampak samo dvigne glavo ter iznad knjige pogleda najprej roparja in nato kmeta. In glejte, čudo prečudno! Kmetu odpadejo verige, v katere je bil vklenjen, kot da so bile iz pajčevine.

Prej predrzni ropar pa pade pred svetega moža na kolena in ga prosi odpuščenja. Sv. Benedikt takoj naroči, naj roparja odvedejo v samostansko obednico in naj mu dobro postrežejo. — Tako je sv. Benedikt samo s pogledom rešil kmeta in spreobrnil roparja.

Kajne, nič čudnega, če je sv. Benediktu kmalu sledilo veliko število učencev in vnetih posnemovalcev v strogem redovnem življenju. Saj jim je pa ta božji mož bi! pravi oče. Z izredno božjo modrostjo oblagodarjen jim je sestavil redovno pravilo, ki jim je bilo kažipot, kako naj Bogu služijo in dosežejo nebeško domovino. V tem pravilu je določil sv. Benedikt svojim redovnim sobratom dvoje: »Moli in delaj!« Vsakemu članu samostana je bilo določeno svoje delo, ki ga je moral vestno izvrševati. Ko je pa

bilo dano znamenje za molitev, so morali vse pustiti in iti v cerkev k skupni službi božji.

To pravilo, ki ga je sestavil sv. Benedikt svojim učencem, je tako modro, da so ga prevzeli še drugi samostani in poznejši redovi. Po njegovem pravilu živi tudi starodavni stiški samostan, ki praznuje letos svoj osemstoletni jubilej.

V cerkvici.

*Solnce je ravnokar šlo za goró.
Doli pod gričkom še vse je temná.*

*V cerkvici beli pa lučka gori
kakor kristalni kelih krvi.*

*Angelčki božji prišli so nocoj;
zlate so gosli prinesli s seboj.*

*Mehki akordi so s strun zadoneli,
božji poslanci so himno zapeli:*

*»Bodi pozdravljen naš sladki Vladar,
večnega raja najjasnejši žar!«*

*Jezus pa stopi iz hišice zlate
angelčke sprejme kot ljubljene svate.*

Sveta spoved.

Tinček in Tonka gresta vsakih 14 dni k sv. spovedi. Zdaj je postni čas in sveto spoved je treba opraviti še prav posebno skrbno.

Oba otroka prosita Svetega Duha, naj jima pomaga, da se bosta mogla spomniti vseh grehov.

Tinček že razmišlja: dvakrat sem mamico razžalil, štirikrat sem Janezka zlasal, enkrat sem lagal, vzel sem sladkorček...

Tonka se tudi spomni vsega: Liziki sem bila nevoščljiva, jezila sem se, Tinčku sem nagajala...

Preden poklekneti v spovednico, obudita prav pobožno kesanje in trdni sklep: »Moj Bog...«

Spovednik odpre okence.

Težko je sicer samega sebe obtoževati, toda neobhodno potrebno. Sreča, da spovednika za mrežastim okencem ni videti.

Tinček in Tonka gresta vsakih 14 dni k sv. spovedi.

Pri spovedi sta Tinček in Tonka vedno odkritosrčna: nobenega greha ne zamolčita, nobenega ne olepšata. Zavedata se, da je spovednik božji namestnik. Njegove besede prihajajo iz božjih ust:

»Otrok moj, nikar me nič več ne žali!«

Tinček in Tonka odgovarjata:

»Dobri nebeški Oče, zares te ne bova več žalila.«

Najlepše kreposti nedolžne mladosti.

Povest.

In še preden ji je kdo mogel braniti, je izpod svoje ogrtače potegnila močno šibo, se vrgla nad Zofko in jo z vso močjo pretepala, čeprav je uboga deklica kričala, čeprav sta Milka in Lenčka jokali in zanjo prosili, čeprav sta ji ogorčeno branili gospa Cvetko in Betka, ki sta se zgrazali nad tolikšno brezsrčnostjo. Gospa Kopriva se ni ustavila, dokler ni palice zdrobila nad ubogim telescem; potem pa je vrgla konce proč in odšla iz sobe. Gospa Cvetko je stopila za njo, da ji dopove, kako krivično in brezsrčno kruto je kaznovala Zofko.

Gospa Kopriva pa jo je zavrnila: Verjemite mi, draga gospa, da je samo na ta način mogoče otroke vzgojiti. Šiba je najboljša učiteljica, vsaj jaz ne poznam nobene boljše.

Če bi bila gospa Cvetko mislila samo na svojo pravično jezo, bi bila hudobni ženski kratkomalo pokazala vrata; a čutila je do Zofke pristrčno usmiljenje. Mislila si je torej: Ako se skregam z mačeho, bo uboga deklica izgubila prav

vsako tolažbo in pomoč, ker ne bo smela več k nam. Zato je s silo potlačila svojo jezo in se z gospo Koprivo samo razgovarjala, kako neprimerne da so preostre kazni. Pa vse njeno dokazovanje je bilo bob ob steno, tako povsem brezsrdna in omejena je bila gospa Kopriva. Zato je gospa Cvetko potrpehla in potrpljivo prenašala njeno zoprno družbo.

Velikonočno Jagnje — dobri Pastir naših duš.

Ko sta gospa Rožnik in Metka prišli v sobo Milke in Lenčke, sta nemalo ostrmeli, ker so vse tri deklice jokale, Zofka pa v sami srajci vpila in od neznosnih bolečin tekala naokoli in poskakovala; telo je imela vse progasto in rdeče od palice, ki so njeni konci ležali po tleh.

Gospa Rožnik in Metka sta od začudenja obstali kakor ukopani.

»Milka, Lenčka, zakaj jokata?« končno vpraša Metka, ki ji tudi gre na jok. »In kaj je ubogi Zofki in zakaj je vsa progasta?«

»Njena hudobna mačeha jo je pretepla, ljuba Metka. Oh, uboga Zofka, uboga Zofka!«

Vse tri deklíce so Zofko obkolile, jo božale in ljubeče tolažile in jo tako vendarle pomirile. Medtem pa je Betka gospe Rožnikovi povedala o mrzli krutosti gospe Koprive, ki je pri nesreči svoje hčerke mislila samo na to, da se je obleka umazala in otroka zaradi nepazljivosti tako brezsrčno pretepla. Gospa Rožnik je bila prav tako hudo ogorčena kakor gospa Cvetko in Betka in je tudi ona samo zaradi Zofke z njo še potrpeala.

Milka, Lenčka in Metka so se morale z vso silo truditi, da so pri obedu z gospo Koprivo bile vljudne. Uboga Zofka pa si ni upala ne govoriti ne oči dvigniti. Takoj po obedu so se šle deklíce na prsto igrati. Ko pa je gospa Kopriva odhajala, je obljubila, da jim bo Zofko večkrat poslala, kakor sta jo gospe prosili.

»Ker ste tako dobre, da sploh marate za to ničvrednico,« je rekla in Zofko zaničljivo pogledala, »bom zelo vesela, da se je morem čim večkrat znebiti, kajti reči moram, da mi s svojo hudobnostjo pokvari veselje pri vsakem obisku mojih sosedov. Na svidenje, dragi gospel! Ti pa brž na voz, smrklja!« še dostavi in lopne Zofko krepko po glavi.

Ko se je Zofka z mačeho odpeljala, se Milka in Lenčka nista hoteli več igrati, tako zelo sta še bili potrti; šli sta torej v sprejemnico, kjer sta s svojo mamo in gospo Rožnikovo kramljali o Zofki, in pa kaj bi se dalo še storiti, da bi jo čim večkrat rešile z njenega doma. Metka je že dolgo spala. Zdaj sta odšli k počitku še Milka in Lenčka ter premišljevali, kako je Zofka nesrečna, pa Boga hvalili, da je njima dal tako dobro mamo.

Kdo je ukradel hruške.

Nekaj dni po zgodbi o ježih je gospa Cvetko imela povabljene nekaj gospode iz sosesčine, med njimi tudi gospo Koprivo in Zofko.

Milka in Lenčka nista nikoli imeli kričeče toalete, ampak vedno samo preprosto in snažno. Milka je imela lepe svetle in nežne lase, Lenčka pa svetle kostanjeve, mehke ko svila; vedno pa sta si jih česali gladke na preče, jih spleтали v kito in z malimi glavnički pritrjevali nad ušesi. Kadar so imeli pri mizi goste, sta si jih pa okrasili še s preprosto pentljo iz črnega žameta. Obleko sta imeli iz belega perkala in čisto gladko. Podobno se je oblačila tudi Metka, samo da črnih las ni imela spletenih, ampak so ji v kodrih padali na drobni, beli vrat. Kadar je bilo vroče, so vse tri imele vrat in roke gole. In na dan, ki o njem govorimo, je bila vročina kar zadušljiva.

Nekaj hipov pred uro, ko bi imel biti obed, se je pripeljala gospa Kopriva, pa v tako elegantni toaleti, da je bila za na deželo že kar smešna. Obleka iz svetlolisaste svile je bila okrašena s tremi širokimi obšivi ali volani, ki so jih obrobljali nabori, čipke in žamet; životec je imela

prav tako našarjen z neštevilnimi okraski, da je bil smešen kakor krilo. Krilo je bilo tako grozno široko, da so morali Zofko poriniti na sprednji sedež, na zadnjem pa se je veličastno razkošatila gospa Kopriva in njena obleka. Zofkina glava je molela iz kupa tega krila, kakor da deklica sploh drugega nič nima. Kočija je bila odkrita in vsi gostje zbrani pred hišo. Gospa Kopriva je stopala iz voza vsa zmago-slavna, debela, rdeča in mozoljasta. Oči so ji žarele od ponosnega zadovoljstva. Prepričana je bila, da jo morajo vsi občudovati, saj ima tako obleko kakor nobena druga in debele gole roke; rdeče lase ji pokriva klobuček s peresi vseh mogočih barv, mozoljasto čelo pa niz demantov. Vsa srečna je opazila, kako so obleke vseh drugih žen preproste; gospe Cvetko in Rožnik sta nosili gladko obleko iz črne svile. Las sploh nista imeli pokritih, ampak spletene v kite in s preprostim trakom zadaj spete. Žene iz sosesčine so tudi nosile same gladke obleke iz mezlana ali pa lahke svile; prav nobena pa ni imela volanov, draguljev ali pa kaknega posebnega pokrivala. Gospa Kopriva se torej ni motila, ko je mislila, da bo s svojo obleko napravila globok vtis, ga namreč tudi je, samo precej drugačnega kakor je sama mislila: namesto da bi jo občudovali, so jo pomilovali in se ji posmehovali.

»Evo me, drage dame!« je pozdravila in stopila iz voza, pa obenem pokazala svojo debelo nogo, obuto v čevljuje iz lilaste svile, enake barve ko obleka in okrašene s čopi čipk. »Prihajam z Zofko kakor sv. Rok s svojim psom.«

Zdaj so lahko zagledali tudi Zofko, ki jo je prej zakrivala s svojo obleko, a je imela vse drugačno toaleta: obleka je bila iz debelega perkala, sešita kakor srajca in v pasu stisnjena z belim trakom. Obe roki pa je držala razprti na trebuhu.

»Pokloni se družbi, frklja!« zapove gospa Kopriva!

»Bolj globoko! Le čemu imaš plesnega učitelja, ki sem mu vso zimo plačevala po dvajset dinarjev od ure, da bi te naučil pozdravljati in se lepo elegantno kretati? In kako se mi ta prismoda zdaj vede, z rokami na trebuhu!«

»Dober dan, ljuba Zofka!« odzdravi gospa Cvetko, »poljubi se z malimi prijateljicami! Joj, gospa, kakšno krasno toaleta imate!« še brž doda, da bi misli gospe Koprive odvrnila od njene pastorka. »Me druge s svojimi preprostimi oblekami nismo vredne, da nas prihajate počastiti s tolikšno eleganco!«

»Kaj bi to, draga gospa! Vi sami ste vredni, da bi se človek že Vam na ljubo moral potruditi, kako se obleče! Sicer je pa tudi potrebno, da te stare obleke na deželi ponosim.«

Gospa Kopriva se je hotela lepo zložno zlekniti v naslonjač poleg gospe Rožnikove; a njena obleka je bila tako košata in njena krila tako trda, da so odrinila stol prav v tistem hipu, ko se je hotela uvesti in elegantna gospa Kopriva je zgrmela na tla.

Gostje se ob tem prizoru pri najboljši volji niso mogli več premagovati in so se vsi od kraja od srca zasmeli. Saj so se pa tudi lahko: vsa njena krila so bila napihnjena drugo vrh drugega kakor zvon na zvonu in so kakor velik kup pokrivala gospo Koprivo; samo obe debeli nogi sta se videli in je ena živahno migala, druga pa ležala mirno na tleh kakor nekakšen hlod.

Gospa Cvetko je prva premagala svoj smeh in stopila h gospe Koprivi, ki se je valjala po tleh, ter ji ponudila roko, da jo vzdigne; a kaj so bile njene šibke moči v primeri z veliko težo gospe Koprive! Zato sta morali priskočiti na pomoč še dve sosedi in potem so jo z združenimi močmi vendarle dvignili. Gospa Kopriva je bila rdeča in vsa divja, pa ne toliko radi padca, ampak ker so se ji vsi smejali; stokala je tudi, da si je izpahnila nogo.

Medtem ko so si gospe dale opraviti z gospo Koprivo, se je Zofka modro držala bolj v ozadju. Ko so se gostje pomirili, je pa Milko potihem prosila, naj bi šla z njo kam proč.

»Pa zakaj hočeš sedaj stran? Saj bo zdaj zdaj obed,« je ugovarjala Milka.

Namesto da bi odgovorila, je Zofka vzela roke s trebuha proč in pokazal se je velikanski madež od bele kave.

Zofka potihem: Tole bi rada oprala.

Milka tudi tiho: Kako si pa mogla tolikšen madež dobiti v vozu?

Zofka: Saj ni bilo v vozu, ampak zjutraj pri zajtrku sem se polila s kavo.

Milka: Pa bi se bila vendar lahko preoblekla, preden si šla z doma, ne?

Zofka: Mama tega noče. Odkar sem padla v lužo, moram nositi samo obleke, ki so srajcam podobne; že tri dni se tako oblačim.

Milka: Pa bi ti bila vsaj služka lahko madež izmila in obleko zlikala!

Zofka: Mama ne dovoli, zato se služka ne upa.

Milka je, ne da bi kdo opazil, poklicala še Lenčko in Metko in vse štiri so odšle. Stekle so v svojo sobo. Lenčka je vzela vode, Metka milo, pa so prale in drgnile tako pridno, da je madež izginil, obleka je pa le ostala še mokra, in Zofka si je še naprej roke držala na tistem mestu, dokler se ne bi vse posušilo. Šle so v obednico in prišle kakor nalašč prav tedaj, ko so se gostje usedali k mizi. Gospa Kopriva je nekoliko šepala, vendar pa je bila vsa srečna, da se vsi samo zanjo zanimajo, saj tako je mislila, in se na Zofko še spomnila ni. Ta je porabila lepo prilžnost in je jedla kakor štirje.

Po obedu se je šla vsa družba sprehajat. Šli so v sadovnjak, kjer jim je gospa Cvetko pokazala neko posebno hruško, ki je imela izredno debele in slastne sadeže. Drevesce pa je bilo še čisto mlado in je imelo samo štiri hruške.

(Dalje.)

† Miloš Poberaj.

Letos ob sklepu božičnih počitnic ga je Jezus poklical k sebi. Ni se branil, saj je odšel dobro pripravljen: dober, plemenit, ves nedolžen. Mirno in vdano je pretrpel bolezen, brez tožbe, brez želja. Njegovi sošolci - gimnazijalci in njegovi sogojenci Marijaniškega zavoda v Ljubljani ga imajo vsi v najlepšem spominu. Za odhod v večnost ga je skrbno pripravil preč. g. p. Silvin, ki mu je prinesel tudi najslajšo tolažbo - sveto popotnico. Ko so zvonovi oznanili njegovo smrt, je bridko zajokala cela vas: Šmartno ob Dreti. Fantje in dekleta so mu nanosili cel vrt cvetja. Lep kot angel je ležal na mrtvaškem odru; iz vseh okoliških vasi so ga prišli kropiti. Njegov pogreb je bil veličasten, da skoraj ne pomnimo takega pogreba.

Ves blag in čist je živel tu na zemlji, umazana zemlja ga ni bila vredna, zato ga je vzel Gospod k sebi v nebeško domovino. — Miloš, naš dobri bratec, prosi za nas pri Jezusu, prosi zlasti za svojo ubogo mamico, da pride v njeno srce tolažba in sveti mir. Nasvidenje!

Sestrica in bratec molita pri Milošu.

† Matilda Znuderl.

Kakor vzide v pomladnem jutru žarna zarja in poljubi s svojim prelepim svitom našo solzno dolino ter jo za nekaj trenutkov spremeni v rajsko lepoto, tako je zablestela med nami solnčno Matilda, pa nam je po nekaj letih življenja izginila izpred naših telesnih oči. Z drobnimi prstki je prebirala strune na citrah in nam prinašala pobudo in vzgled marljivega in vestnega učenja. Svet s svojo zahrbtnostjo in zlobo je ni oskrunil, razočaranja ji niso razburkala lepe duše. Odhitela je v kraj miru, v kraj

brez solz, v večno mesto Jeruzalem, odhitela po kratki bolezní k prečistemu ženinu čistih duš, pohitela k nebeškemu Prijatelju nedolžnih otrok. Matilda! Ti si zdaj tam gori nad zvezdami, med angeli, pred obličjem Najvišjega. Ozri se na nas, ki smo Te ljubili, ozri se na svojo mamico in ateka, ki neutolažljivo plakata za svojo ljubljeno edinko, ozri se na svoje dobre vzgojitelje in krčevinske učence in učenke! Izprosi nam pri dobrem Bogu, da tudi mi pridemo nekoč za Teboj uživat večno radost!

Ulbi Anica,

učenka VI. razreda,
Krčevina pri Mariboru.

Stanko Trinkaus.

(† 17. II. 1936 pri Mariji Snežni v Slovenskih goricah.)

Kruto in neusmiljeno je posegla smrt na našo šolo. Najboljšega učenca nam je ugrabila, najbolj pridnega in dobrega dečka 12 let, našega Stanka. V četrtek, 13. febr., je bil še v šoli, naslednji četrtek, 20. febr., smo ga že pokopali. Kako veliko žalost je zarezala Stankova smrt v srca učiteljev, zlasti njegovega kateheta, kako bridko hudo je njegovi mami, ateku in edini sestri, ve le tisti, ki je Stanka poznal. Brez dvoma najboljši učenec, izredno nadarjen; mnogo knjig je že prečital, za našo »Luč« je bil iz srca vnet, v šolo je prihajal vedno in nad eno uro daleč v največjem snegu in blatu. Priden pa je bil tako, da je bil kakor angel med nami. V šoli ni bil nikdar opominjan. Ljudje pravijo, da se je na poti v šolo in iz nje obnašal kakor resen mož. Njegovo mamo in ateka vprašajte, če kdaj ni ubogal, če je kdaj nagajal ali žalil. Svojega Jezusa je imel Stanko tako rad, da ni nobeno nedeljo izostal od sv. maše, noben mesec od spovedi, kar sam je prišel. Stokrat nam je vsem povedal: kako rad bi postal mašnik Jezusov. To bi bil brez dvoma dosegel, dasi je bil iz ubožne hiše. Pa naš Stanko je že zdaj duhovnik, več ko duhovnik, angel je med angeli pri svojem Jezusu. Zato pa tudi Marija Snežna ne pomni takega pogreba, kot je bil njegov. Vsi večji učenci, vsi gospodje učitelji s katehetom so šli po njegovo mrtvo telo na dom v zelo slabem vremenu eno uro daleč ter ga prinesli med molitvijo in petjem v župno cerkev. Med peto črno sv. mašo je Stankov katehet govoril besede tolažbe. Povedal je, da to ni dan žalosti, ampak veselja, ker je Stankova duša brez vsakega dvoma pri Jezusu v nebesih in tam za nas prosi, da bi tudi mi prišli za njim. Jezus, ki je obudil mrtvega mladeniča iz Najma, ki je poklical iz groba Lazarja, bo tudi Stankovo dušo na sodni dan zopet združil s telesom. Na grobu je žalost součencev izrazil in se od Stanka poslovil učenec

Franc Perko iz 6. razr. Razredni učitelj, g. Makso Lorbek, je v krasnih besedah označil Stanka kot vzor pridnosti in marljivosti, da je vsej ogromni množici učencev in odraslih šlo na jok. Na koncu vseh gorečih molitev so mu še zapeli in zagnili njegov novi dom z venci in šopi rož ljubezni.

V spomin Jožici Simončičevi.

Naše male Jožice ni več med nami. Bila je ena najmlajših prijateljic naše »Luči«. Še ni hodila v šolo in sama še ni znala brati. »Lučko« ji je pošiljala dobra mamica iz Ljubljane, tetka pa jo je morala brati na glas in Jožica je ver- no poslušala. Ko sta prišli do konca, je Jožica zaprosila: »Tetka, še enkrat, tako je le- po!« — Vsako številko sta pre- brali vsaj dvakrat, ali pa kar trikrat.

Jezusa je imela Jožica zelo rada. Vedela je, da je Jezus v cerkvi, pa je rada večkrat stekla k njemu. Tudi »Jezu- sove dneve« je poznala. Zvečer, preden je šla spat, je poklek- nila — rekla je, da gre k spo- vedi — in povedala Jezusu vse, če ni rada ubogala, če je bila trmasta, če ni rada molila, in potem je sklenila svoje spra- ševanje vesti s prošnjo: »Jezus, odpusti za danes in me imej spet rad, naj bom tvoja: jutri bom pa bolj pridna.« — Tetka pa je morala zanjo zapisati v »Jezusove dneve«. Jožica je bila pridna in je skrbela, da je imela veliko križcev.

Kmalu po božiču je Jožica hudo zbolela. Dan pred smrtjo je zjutraj planila pokoncu in povedala: »Mamica, jaz bom umrla in bom šla k Jezusu.« — Popoldne je prišel Jezus v sveti hostiji v njeno srce. Bilo je to njeno prvo sveto obhajilo, saj še ni bila stara čisto sedem let. Nekaj ur kasneje so odnesli angeli njeno lepo dušo k Jezusu za vedno.

3. februarja smo jo spremili na ljubko pokopališče v Gabrijelih. — Počivaj v miru, draga Jožica!

Božič Hilda,
učenka IV.b razreda,
Tržišče na Dolenjškem.

Jožica s punčko.

P o š t a m a l e g a J e z u s a .

Iz Stične.

V »Luči« nama najbolj ugaja spis »Najlepše kreposti nedolžne mladosti« in pa »Tinček in Tonka« in prepričani sva, da kaže »Luč« pravo pot, ki vodi v zlata nebesa.

Pri nas v Stični nas je tudi močna četa. Ker smo vsi Jezusovi in Marijini, bomo tudi za »Luč« poskrbeli, da dobi čim več prijateljev — pa sedaj nas je že šestdeset.

Prisrčno pozdravljata Vas in tebe »Luč«

Marica Gruden in Medved Zora,
učenki VI. razreda v Stični.

Sv. Magdalena v Mariboru.

Skoraj v vsakem kraju in vsaki vasi je osnovan Marijin vrtec. Tudi mi ga imamo. Pa še velikega, da nam je skoraj cerkev premajhna, kadar se zberemo k mesečnemu svetemu obhajilu. G. katehet ima vedno lep nagovor, ki naj nas navaja k izpolnjevanju dolžnosti vsakega Marijinega otroka. Zglede pač najrajši poslušamo, pa jih tudi skušamo posnemati.

Vsako leto gremo na izlet. Lansko leto smo bili na Strojni, kjer smo videli, kako graničarji stražijo našo državno mejo. Najlepši pa je spomin na evharistični kongres. Pa ne samo zato, ker sem se tokrat prvič v življenju vozil z vlakom, ampak še bolj zato, ker sem na kongresu videl, kako mnogo nas je slovenskih in Marijinih »vrtnarjev« in »vrtnaric«. Za celo vojsko nas je bilo — pri sv. obhajilu. To me je tako navdušilo, da hočem ostati vedno zvest in korajžen Marijin otrok.

Ivan Rapoc,
učenec I. b razreda višje narodne šole.

Iz Rajhenburga.

I.

Naše sestrice Lizike ni več. Odšla je k Bogu v nebeški vrt, preden je bila sprejeta v Marijin vrtec. Kako smo bile žalostne, ko se je naselila v našo hišo davica. Vsi otroci smo ležali bolni, a najhuje je bilo Liziki, ki je hodila v tretji razred.

Potrpežljivo je prenašala bolezen. V nedeljo, 20. oktobra, zjutraj jo je Bog poklical k sebi. Angeli so jo nesli pred nebeški prestol, ker je tako rada pela pesmico: Angelček varuh moj, varuj me ti nocoj.

V beli obleki je ležala, posuta z jesenskim cvetjem.

Najbolj žalostna je bila ločitev od nje, ker je nismo smele spremljati na zadnji poti ne sestre, ne součenke in součenci. Samo ata in mama in sosedje so jo spremljali.

Gospod kaplan so maševali v baziliki zanjo in jo potem spremili do groba.

Lizika, Tebi je dobro pri Bogu, prosi še za nas, da bomo lepo živeli in prišli k Bogu.

Bernardka in Marija Jelenko,

IV. in V. razred,

Senovo pri Rajhenburgu.

II.

Napisala Vam bom, kako sem začela prejemati »Luč«, in kako rada jo prebiram.

V početku šolskega leta so prišli k nam novi g. katehet. Prinesli so s seboj Luč. Prebrali so nam skoraj vse. Kako smo vsi poslušali. Nato so pa vprašali: »Kdo bo naročil Luč?« Z veseljem sem dvignila roko. Prešteli so nas, bilo nas je osem. Kako radi bi jo tudi drugi naročili, pa niso mogli...

Zelo se veselim vsake nove številke. Ko jo prečitam, jo rada dam tistim, ki je nimajo, da jo tudi oni prečitajo in da živijo po lepih naukih, ki so v njej.

»Jezusovih dni« se tudi veselim in jih zvesto izpolnujem.

Vam in vsem Lučkarjem pošilja pozdrave

Justina Rime,

učenka IV. razreda,

Sv. Anton nad Rajhenburgom.

Rešitev »Skrivnostne zvezde« v 6. številki se glasi:

**Nad hlevcem zvezda obstoji,
in svit njen v jaselece žari;
na slami Dete je lepo,
ki ga poslalo je nebo.**

Prav so rešili: Lesjak Pavla, Hauptman Marija, Sever Marija, Minka Sodja, Kobal Marijan, Udovč Danica, Bizjan Boža, Šušteršič Josip, Bertole Marija, Godler Martin, Vranetič Roza, Kosteve Mira, Podgoršek Jelka, Rihtar Ema, Sevnik Milka, Černelč Mimika, Kosteve Anica, Rovšker Ivan, Koprivo Marija, Marčan Jože, Benigar Jožko, Pahor Božidar, Jenštrle Tone, Drašler Stane, Rozman Jožko, Rihtaršič Janko, Snoj Janko, Šadur Dušan, Vevag Stanko, Zbontar Anton, Vidmar Janko, Smolej Janko, Jesihar Zdravko, Štefe Zlatica, Okršlar Frančiška, Zevnik Anton, Jakič Anton, Presetnik Rezka, Goršič Mari, Novak Rezi, Zevnik Francka, Rejc Marijan, Cuderman Cirila, Marušič V., Pangere Silvo, Verda Franjo, Pangere Anton, Mozetič Miran, Bešter, Dolenc Julka, Zerovnik Stanislav, Kobentar Albin, Kerne Janez, Smrekar Marijan, Černe Miloš, Novak Slavko, Prevc Edvard, Prelovšek Leopold, Rot Branko, Resman Ciril, Fern Marija, Dolinar Marija, Berčič Francka, Hafner Katarina, Jug Katica, Artač Ivana, Ljubeljšek Cirila, Orešek Vida, Rugelj Lojzka, Okoren Ivanka, Božič Hilda, Pungercar Silva, Orešek Tončka in Majcen Ivanka.

Izžrebana sta bila: **Rejc Marijan**, I. a razr. mešč. šole, Šoštanj, in **Okršlar Frančiška**, II. razr. v. n. šole, Preska. Prvi dobi posodo za blagoslovljeno vodo, druga pa krasno knjigo.

Dve uganki.

(Jamnik Roza).

1.	p	h	h	m	t	žensko ime
2.	a	a	a	a	a	ostanek od žita
3.	r	r	r	r	e	kraj nad Ljubljano
4.	l	l	e	e	e	žensko ime
5.	e	e	e	v	v	kis z drugim imenom
6.	v	š	š	š	t	sapa
7.	i	i	i	i	i	moško ime
8.	a	a	a	a	f	znese kokoš
9.	k	k	k	c	c	nasprotno od leži
10.	j	j	j	j	j	izdajalec
11.	s	s	s	d	d	prosi otrok
12.	d	u	u	u	n	moško ime
13.	n	ž	o	o	o	ima kralj

Po sredi navzdol dobite lep opomin.

p	p	o	o	d	d	d
z	r	r	a	a	a	l
v	v	j	j	e	e	e
n	n	n	n	t	t	ž
i	i	i	i	i	i	m
u	u	š	s	k	b	e
.	.	.	.	.	.	.

Sestavite iz naslednjih črk besede in jih razyrstite pravilno v stavek, ki Vam pove pozdrav svetemu križu.

Imena tistih, ki bodo obe uganki pravilno rešili, priobčimo v prihodnji številki. Kdor bo izžreban, dobi molitvenik »Večno življenje« z zlato obrezo.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto Din 5.—. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.